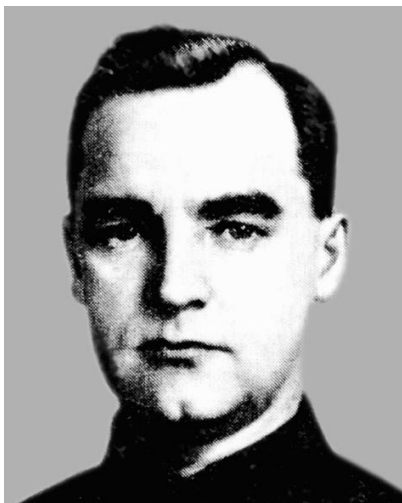

БУРМИСТЕНКО Михайло Олексійович (09 (22). 11. 1902, с. Александровка, нині Саратов. обл., РФ — 22. 09. 1941, х. Дрюківщина, нині село Лохвиц. р-ну Полтав. обл.) — радянський державний і партійний діяч. Учасник 2-ї світової війни. Державні нагороди СРСР. Закін. Комуніст. інститут журналістики у Москві (1929). У

1919–24 працював в органах Надзвич. комісії ГПУ пом. уповноваженого, нач. інформ. відділу, заст. нач. сектору операт. частини у м. Пенза (РФ), брав участь у придушенні селян. виступів. 1926–32 — відп. ред. обл. г. «Трудовая правда» (м. Енгельс, РФ). 1932–36 — 2-й секр. Калмиц. обкому ВКП(б), 1936–38 працював в апараті ЦК ВКП(б). Вхпив до складу особл. «трійки» НКВС УРСР. Від січня 1938 — 2-й секр. ЦК КП(б)У. Від липня 1938 — голова ВР УРСР 1-го скликання. На поч. 2-ї світової війни — чл. військ. ради Пд.-Зх. фронту, один із кер. оборони Києва. Добирив кадри для організації та створення антифашист. підпілля й партизан. загонів в областях УРСР, яким загрожувала окупація. Загинув у бою. Його ім'ям названо вулицю в Києві.

Рекомендована література

1. Височенко А. Секретар ЦК КП(б)У // СССР без маски. Буенос-Айрес, 1951;
2. Білокінь С. Масовий терор як засіб державного управління в СРСР. К., 1999.

[С. І. Білокінь](#)

Бібліографічний опис:

Бурмистенко Михайло Олексійович / С. І. Білокінь // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2004. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-38145>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).